

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The man is on the left, wearing a plaid shirt, and the woman is on the right, wearing a white lace-trimmed sweater. They are outdoors, with a warm, golden sunset in the background. The title 'DIEVČA S MASKOU' is overlaid on the image in a large, white, serif font. The letter 'S' is red and stylized, positioned between the words 'DIEVČA' and 'MASKOU'.

DIEVČA S MASKOU

JANA ŠULKOVÁ

MOTÝL

JANA ŠULKOVÁ

DIEVČA
S
MASKOU

Copyright © Jana Šulková 2014
Design © Motýľ design
Cover photo © Viktor Solomin/Fotky@foto.sk
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2014
Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-8164-028-5

JANA ŠULKOVÁ

DIEVČA
S
MASKOU



VYDAVATELSTVO MOTÝL

1.

Sedím na zemi v starom antikvariáte opretá o regál s knihami. V ruke držím nejaký brak a premýšľam o svojom živote. Nieкто by povedal, že je úžasný. Vlastne každý zvonka. Každý, kto ho nežije tak ako ja. Každý, kto si nemusí nasaďovať ráno po prebudení masku a tváriť sa, že je niekým, kým v skutočnosti nie je. Každý, koho nevychovávali rodičia v zložení lekár a právnička. Ak sa teda dá hovoriť o nejakej výchove. Počítajú sa do výchovy bezodné konto v banke a jedna spoločná večera raz za týždeň? Nemyslím si.

Cez malé okno prenikajú dnu slnečné lúče a ja sledujem tancujúci vír prachu, ako mi krúži pred očami. Tak rada by som bola tým zrníčkom prachu. Lietala si kade-tade, tancovala a krúžila vo vzduchu, trblietala sa na slnku ako malá iskrička. Nič by ma netrápilo. Pozriem na hodiny visiace nad vchodom do antikvariátu. Sú už tri poobede. Čaká ma babka. Aspoň jeden člen rodiny, ktorý sa o mňa zaujíma. Škoda, že trávi viac času na cestách ako doma. Vstanem, oprášim si džínsy, vrátim knihu do police a rozlúčim sa s Paľom. Paľo je predavač v antikvariáte, v ktorom trávim pomerne dosť svojho času. Je to nejaký vysokoškolák, ktorý tu brigáduje. Viac som z neho nevytiahla, nie je veľmi zhovorčivý. Párkrát som si všimla, ako ma pozoruje. Vždy keď sa naňho pozriem, odvráti zrak a tvári sa nenápadne. Je to typický šprt. Na nose má okuliare s hrubými sklami, riedke masťné vlasy sa mu lepia na čelo a vychudnuté telíčko pôsobí ako vešiak na šaty. Tu som však aj ja vždy šprtka. Dlhé vlasy si zväzujem do vrkoča, očné šošovky mením za okuliare a tričko s výstrihom prezliekam za obyčajné športové,

také až po krk. Aj tak sa však na mňa stále pozerá. Ktovie, či sa už vôbec dotkol nejakej ženy. Tak naozaj, intímne. Nie pri vydávaní drobných.

„Maj sa, Paľo!“ zakývam mu na pozdrav, on však len mykne hlavou. Takmer nikdy nehovorí. Nechápem to. Cestou z antikvariátu si znovu rozpustím vlasy a nasadnem do električky. Modlím sa, aby som nikoho nestrela. Nikoho, kto pozná Mimú. Vysokú, krásnu, s vlasmi ako hodváb, množstvom priateľov a úžasným frajerom. Premýšľam, či by ma vôbec spoznali, keď vyzerám ako šprtka. Fuj, neznášam to slovo. Je horšie ako nadávka. Tak často som ho počúvala, až som ho znenávidela. Vystúpim na siedmej zastávke a kráčam domov. Prezlečiem sa, upravím si vlasy a mejkap a utekám čakať babku. Tá zaparkuje pred domom, vystúpi zo svojho červeného BMW, teatrálné zahasí špičkou topánky cigaretu a vykročí ku mne. Je to nezvyčajná babka. Núti ma, aby som ju oslovovala Mila a nie babka, pretože ona je ešte MLADÁ.

„Babi!“ nadšene ju vítam a pevne objímam. Trošku sa zamračí, lebo som ju zasa oslovila babka.

„Moja drahá vnučka, si každým dňom krajšia a krajšia. Znovu si doma sama?“

„Áno, babi. Poď dnu. Dúfam, že mi porozprávaš, ako bolo v Indii.“

Babička, teda Mila, má šesťdesiat a odkedy pred desiatimi rokmi zomrel dedko, neustále chodí hore-dole po svete. Vraví, že treba žiť, a kým zomrie, musí toho ešte veľa vidieť. Dedko, ktorý bol tiež lekár ako môj otec, jej zanechal obrovský majetok, tak hádam nebude sedieť doma na zadku a štrikovať! Počas svojich ciest zažíva rôzne romániky, a keď mi o nich rozpráva, perfektne sa na nich zabávam. Vraj čo si neužila zamlada... Keď mi pred dvoma rokmi opisovala sex s francúzskym predavačom pečiva, takmer som praskla od

smiechu. Vraj ten jeho croissant bol úplne délicatesse. Nevie, či mala na mysli pečivo. Vtedy som ešte nemala so sexom žiadne skúsenosti a jej prišlo vhod dávať mi svoje rady a rozumy. Je úžasná, veselá, úprimná a, hlavne, miluje ma.

„Čo máš nové, Mirka?“ spýta sa ma, kým jej zalievam čaj. Mätový s citrónom. Vraj ju omladzuje, ale neviem...

„Všetko po starom, veď vieš,“ položí pred ňu čaj a sadnem si. Objíme ma.

„Rastieš ako z vody, z mojej malej Mimy je už hotová slečna. Rodičia sú stále v práci?“

Usrkam z čaju a prikyvujem.

„Stále, poriadne ich ani nevidím.“

Chlácholivo ma pohladí.

„Asi by som už mala skončiť so svojimi cestami a zostať tu s tebou. Tvoj otec aj matka žijú, akoby si ani neexistovala. Vychovávaš sa prakticky sama. Nepáči sa mi to!“

„Nie, babi, nevezmem ti to, čo máš rada. Je to tvoj život, o mňa sa nestaraj.“

„Aj ty si môj život. Si moja jediná vnučka od môjho jediného syna. Pochybujem, že tvoji rodičia budú mať niekedy ďalšie dieťa. Veď sa nestarajú ani o teba!“ odfukuje, zlostí sa a prevracia oči.

„Milujú svoju prácu a sú jej oddaní,“ dodávam na ich obranu, aj keď to tak necítim. Mnohí spolužiaci mi závidia. Mám kopec voľnosti, peniaze, takmer stále voľný dom. Načo mi je to všetko, keď nemám rodičov, ktorí by mi dali zaracha, kutrali sa mi vo veciach, snažiac sa zistiť, či neberiem drogy alebo či nie som lesbička? Mnohí však majú podobných rodičov ako ja, ale je im to jedno. Užívajú si svoju voľnosť. Rodičom som ukradnutá asi ako globálne otepľovanie. Nechápe, ako môžu takto žiť... len pre svojich pacientov a klientov. Jediné, čo množia, sú peniaze. Pochybujem, že spolu spávajú. Večer prídu domov neskoro, ráno odchádzajú ešte

za tmy a tak sa to opakuje každý deň. Okrem nedele. Vtedy máme akože rodinný deň, ktorý vyzerá smiešne. Mama je celý deň zavretá v pracovni, otec sa vzrušuje nad futbalom či iným športom a pije pritom pivo, ale aspoň vtedy nepracuje. A ja? Ja sa snažím strhnúť na seba ich pozornosť. Večer si spolu sadneme za stôl a najeme sa. Je to jediný deň v týždni, keď sme takto spolu a jediné jedlo, ktoré tiež konzumujeme spoločne. Opýtajú sa ma na školu a Filipa a pripomenú mi jediná vec, ktorú odo mňa vyžadujú. Vynikajúci priemer v škole a nijaké škandály. Na konci nedele mi je ešte horšie ako celý týždeň, keď ich poriadne nevidím. Čo je toto za rodinu? Mohla by som každý deň robiť v dome bujaré večierky, a nikto by si to ani nevšimol. Ani len susedia, keďže máme okolo domu obrovský pozemok.

„Ako bolo v Indii, babi?“ preruším prúd svojich nezmyselných myšlienok.

„Dobre, Mirka, veľmi teplo, ale pekne. Všade kopec korení a dokonca na ulici stretneš aj slona. Fakt, bol to zážitok.“

„A čo nejaký chlap?“ uškrňam sa.

„Och, moja, nikto mi nepadol do oka. Nie som na Indov a nemám rada karamel.“ Smejeme sa a je nám fajn. Babka otvorí svoju veľkú kabelku a podá mi nejakú indickú handru.

„Je to pekné, ďakujem,“ pobožkám ju na líce a navlečiem sa do jej darčeka.

„Vyzeráš super,“ hodnotí ma Mila a poťahuje pritom z cigarety. Zatočím sa pred ňou ako modelka.

„Čo ten tvoj chlapčisko?“

„Filip? Nič, všetko po starom,“ hodím rukou a nevenujem tomu ďalej svoju pozornosť.

Filip je môj frajer. Je vo štvrtom ročníku a patrí medzi najžiadanejších chalanov školy. Športovec, blondooký, ako my hovoríme blondiakom s modrými očami, vysoký a statný. Len škoda, že taký dutý. Mám ho rada, to áno, aj sa mi páči,

ale nemáme nič spoločné. Okrem našich aktivít a hrania sa na naj párik školy. Chodíme spolu rok. Od chvíle, ako som sa presťahovala do Bratislavy a nastúpila na súkromné gymnázium pre nadaných žiakov.

Slovom „nadaných“ sa myslí v preklade „bohatých“, ale chodí sem aj pár štipendistov, ktorí vylepšujú priemer a reprezentujú nás svojou inteligenciou. Niežeby tu boli všetci dutí, len tí športovci. Nechcem tým uraziť športovcov ako takých. Od väčšiny deciek sa tu vyžadujú skvelé známky, a keď to už inak nejde, nároční rodičia často riešia situáciu aj menším príspevkom pre školu. Akoby už škola nemala dosť peňazí z nehorázneho školného. Všade kam sa pozriem, vidím len prominentné deti úspešných rodičov, ktoré sa musia dostať na najlepšie odbory najlepších vysokých škôl, aby sa z nich stala ďalšia generácia najlepších lekárov, právnikov, sudcov a čo ja viem čoho najlepšieho ešte.

Teda okrem štipendistov. Tí si musia raziť cestu len svojou hlavou, tvrdou a bojovnou. Inak to nejde. Nedostanú sa na medicínu, pretože dekan je tatkov spolužiak z výšky. V našej škole vládne prekliata hierarchia. V podstate sa tu každý kamaráti s každým okrem štipendistov a všetkému vládnú pevné ruky niekoľkých dievčat a chalanov. Po dvoch mesiacoch v tejto škole a mojej nedobrovoľnej premene zo sivej myšky a šprtky na krásnu a žiadanú princeznú Mimu patrím medzi nich už aj ja. Na starej strednej, a predtým aj na základnej, som bola vždy terčom posmechu. Mala som málo priateľov, o svoj vzhľad som sa veľmi nezaujímal a nos som mala neustále strčený v knihách. Nenávideli ma. Stále mi nadávali do šprtky a nudnej škraty. Roky ma šikanovali, a práve preto som sa rozhodla začať v novom meste ako nová osoba. Z nenávidenej Miroslavy sa stala krásna a všetkými obdivovaná Mima. Taká teraz som, avšak len na povrchu.

2.

Babka so mnou prehodí ešte zopár viet a chôdzou mátohy sa odoberá zdriemnuť si do spálne. Predsa už nie je najmladšia. Ja sa zvalím na gauč, v telke pustím kanál MTV DANCE a naštartujem notebook. Na Facebooku mi svieti niekoľko správ, prevažne od Filipa a Pauly. S nezáujmom obom odpíšem zopár viet. Filip ma volá na svoju stužkovú. Akože oficiálne. To, že tam s ním pôjdem, vieme už pol roka, každý týždeň sa však uisťuje. Mám z neho zvláštny pocit, akoby čakal, že sa naňho vykašlem. Paula ma bombarduje fotkami svojho nového objavu.

Paula: Pozri na jeho svaly, Mima, je to váááážne kus.

Chat mi neustále pípa a ja sa musím smiať. Preklikám si profil a fotky jej ospevovaného idolu.

Mima: Hm, je pekný, vysoký, vyšportovaný, dobre sa oblieka, je to vysokoškolák a... MÁ FRAJERKU!!!

Odpíšem a čakám na odpoveď.

Paula: A čo? Je to snád' choroba?

Mima: Nie, choroba to nie je. Chceš sa ale púšťať do vojny so staršou kočkou?

Paula: Staršia, mladšia, to je fuk. Hlavne, že je škaredšia!

:D :D :D

Smejem sa a pridávam zvuk. V televízore práve hrajú pesničku od Martina Garrixa *Animals*. Zbožňujem ju. Najradšej by som ňou ozvučila celú ulicu, ale Mila spí.

Mima: Ty si hrozná! :D

Paula: Chcela si napísať hrozne krásna a inteligentná:P

Mima: Presne tak, jemnosť, paniíí. Omluvte mé nezdvořilé chování:D

Paula: Odpúšťa sa:D

Paulu zbožňujem. Padli sme si do oka hneď v prvý deň školy, keď som sem prestúpila do druhého ročníka. V skutočnosti som už aj ja mala byť vo štvrtom ako Filip, ale škola trvala na tom, že pokiaľ chcem u nich maturovať, môžem vynechať maximálne jeden rok. Pretože je to elitné gymnázium! Pche! Takže som tretiačka. Čistá psychina tento gympeľ. Už len jeho názov... *Succés*. Neviem, z akého dôvodu má francúzsky názov, v preklade to však znamená úspech. Čiže všetci jeho absolventi sú predurčení na úspešný a dokonalý život. Tak to vraví riaditeľka každý rok v prvý deň školy. Podľa môjho skromného názoru smiešne a trápne.

Mima: Dnes sa to otrasne vlečie. Prišla síce domov babča, ale po pár vetách zadríchkala. Nudím sa.

Ťukám do klávesnice a očami hľadám knihu, ktorú som začala včera čítať.

Paula: Šak, a čo nedójdeš, ty trúba?

Mima: Chce sa mi? Bývaš až v Mariánke.

Paula: Nemáš k dispozícii auto?

Mima: Rodičia si obe zobrali. Asi by som mala vyrukovať s tým, že chcem jedno aj pre seba. Veď už mesiac mám vodičák!

Paula: Dievča, na čo čakáš?

Očami konečne nájdem knihu, vstanem a idem ku kuchynskému stolu, na ktorom leží. Na linke si všimnem Milinu kabelku.

Mima: Niečo mi napadlo:D

Paula: ČOOO?

Mima: Babča spí a pred domom parkuje jej červený bavoráčik:D

Paula: Tak švihaj, nech už si tu:D

Vypnem Facebook, oblečiem si džínsy a broskyňovú haľenku s výstrihom, pery prejdem leskom a hodím na seba

rifľovú bundu. Mile naškriabem na lístok odkaz, vezmem si jej kľúče od auta a štartujem smer Mariánka. S premávkou som to zrejme neodhadla. Zabudla som, že je šesť hodín a väčšina Bratislavy sa presúva domov z práce. V kabelke sa mi natriasa mobil. Rýchlo ho vyberám. Tancuje mi v ruke a na displeji svieti Paulina fotka.

„Trčím v zápche, Paula!“ vrieskam na ňu, podráždená premávkou. Takto som si jazdu na babčinom BMW nepredstavovala.

„Ježiš! Hádam sem dnes dôjdeš.“

„Hej, možno o pol hodinu.“

„Dobre, čakám ťa.“ Zložíme a ja sa ďalej hýbem rýchlosťou slimáka. O niekoľko nekonečných desiatok minút konečne parkujem pred Pauliným domom.

„Ty mrochta, už som myslela, že ani neprídeš!“ kričí na mňa už od vchodových dverí. Objímame sa, aj keď sme sa videli len pred pár hodinami v škole.

„Bola to otrasná cesta, tiež musia ísť všetci vtedy, keď aj ja,“ rozčuľujem sa a klusám Paule v päťách. Zložíme sa v jej izbe, pustíme nahlas hudbu a rozoberáme naše skvelé životy.

„Ten chalan je brutálny. Musím ho mať, Mima,“ spustí Paula hneď ódu na svoj nový objav.

„Tak sa do toho pust, keď ti nevadí, že je zadaný.“

„Veď dlho už nebude,“ vyškiera sa Paula a ťuká na Facebooku správu pre fešáka Patrika.

„Čo si mu napísala?“ vyzvedám.

„Také somariny ako vždy, keď sa snažím niekoho dostať,“ smeje sa a zo skrinky vyťahuje balíček cigariet. Jednu mi podá, postavíme sa k oknu a spolu ťaháme.

„Čo Filip?“ spýta sa pomedzi šluky.

„Nič, všetko po starom. Stále ma otravuje s jeho stužkovou. Niečo sa mi na ňom nezdá, veď som mu to už dávno sľúbila...“

„Nerieš, je to chlap, to nepochopíš,“ povie ako samozrejmosť a zahasí cigaretu. Ja svoju len do polovice vyfajčenú odhodím nenápadne vo chvíli, keď ma Paula nevidí. Neznám cigarety aj fajčenie, k Mime to však patrí.

„Zajtra je piatok, čo podnikneme?“ spýta sa ma po chvíli.

„Neviem, dohodneme sa aj s ostatnými v škole.“ Do izby vtrhne Paulin mladší brat Milan. Má desať a je dosť otravný.

„Zasa ste fajčili, vy kačice. Poviem to našim, aby si vedela, Paula,“ škrieka a my od smiechu padáme na posteľ.

Že kačice. Kam na to chodí? Paula siahne do vrečka nohavíc, vytiahne dvadsaťeurovú bankovku a podáva ju bratovi.

„Budeš čušať! A už vypadni!“ Milan sa víťazoslávne usmieje, žmurkne na nás a zabuchne za sebou dvere.

„To bolo čo?“

„To teraz zvykne robiť, aby si zarobil. Tak mu vždy strčím nejaké peniaze a on spokojne odkráča,“ usmieva sa Paula a opäť otvára Facebook.

„To ťa dosť vydiera, ten tvoj mladší brat.“

„Nie, veď mne je to jedno, ja prachy mám, tak mu ich dám. A on sa tvári, že to, čo tu občas robím, sa nestalo.“

„To znie ako rozumná dohoda,“ prikyvujem a prezerám si Paulinu izbu.

Na stenách má stovky fotiek, asi na polovici z nich sme spolu. Sú takou veľkou kolážou jej života. Páči sa mi to. Paula zbožňuje fotky. Zhotovovať ich, zbierať, vešať – jednoducho všetko, čo sa týka fotiek. Na skrinke jej tróni najnovší model fotoaparátu Nikon. Často ho schytí a cvaká.

„Kedy prídu domov tvoji rodičia?“ sondujem, pretože viem, akí sú prísni. Na rozdiel od mojich.

„Asi o pol hodiny, ešte máš čas.“

„Predsa len, radšej už idem, Paula. Uvidíme sa ráno pred školou?“

„Jasné, o pol ôsmej pred brlohom.“

Zasmejeme sa, objímeme a Paula ma odprevadí k autu. Cesty sú už prázdnejšie a konečne si užívam plynulú jazdu nočnou Bratislavou. Je pol deviatej a premýšľam, že ešte skočím do školskej knižnice. Zajtra na to nebudem mať čas a v nedeľu musím robiť referát. Odbočím smerom k škole a o pár minút vchádzam do priestorov knižnice. Nečakám, že tu ešte niekoho o tejto hodine nájdem. Knižnica je k dispozícii síce až do deviatej, naši študenti sú tu však skôr ojedinelým javom. Teda okrem štipendistov. Vojdem dnu a zamierim rovno k regálu s ruskou literatúrou. Podpätky mi klopajú na podlahe a stará Šikulová ma spoza pultu prepaľuje pohľadom. Knižnicu považuje za svoju svätyňu, musí v nej byť ticho ako v hrobe. Škaredý pohľad jej opätujem, pohodím vlasmi a tvárim sa nadradene. Presne tak, ako sa od prominentnej študentky Succés očakáva. Zohnem sa k úplne spodnému regálu, kde je Tolstoj. Vyberiem knihu z police a všimnem si, ako na mňa pozerá štipendista zo štvrtáku. Veľmi dobre viem, kto to je. Filip ho často spomína, chalani si z neho robia žarty.

Uvedomím si, že má skvelý výhľad do môjho výstrihu a že aj môj zadok je tiež nemálo vystrčený. Keby som vedela, že tu je... Nechcem provokovať. Vyzerá byť celkom milý, aj keď to asi nikto nezistí, keďže sa s ním nesmieme baviť.

„*Je predsa štipendista, outsider, nepatrí k nám,*“ hovorí mi moje nové ja, princezná Mima. Narovná sa a veľavravne naňho pozriem.

„Prepáč, nechcel som na teba tak zízať,“ povie a otočí sa mi chrbtom. Prekvapuje ma, že si dovolil vôbec sa mi prihovoriť.

„To nič,“ odpoviem a listujem v Anne Karenine. Nevenuje mi viac svoju pozornosť. Zrejme mnou pohŕda. Zavriem knihu a hrdo odkráčam k pultu. Kým zapisuje Šikulová vypožičanú knihu, prísne si ma premeriava. Očividne sa jej

nezdá moja halenka a vypasované džínsy. Určite by ju potešilo, keby som prišla v hrubom štrikovanom svetri až po krk. Zhrabnem knihu a vypochoďujem z knižnice. Cestou k autu šomrem na svoj poondiaty život, a keď sa mi sčasti páči byť žiadaná a sexi. Keď však vidím pohŕdavé pohľady tých „zvonka“, je mi z toho zle. Aj ja som bola predsa ešte nedávno outsider. Viem, aké to je.

Nasadnem do auta, naštartujem a dupnem na plyn. Rútim sa zo školského parkoviska ako blázon. Zrazu sa mi pred autom objaví človek. Silno zabrzdím a takmer si narazím hlavu. Vyletím z auta a začnem kričať.

„Ty blázon, skoro som ťa prešla! Čo sa tu potme prechádzáš?“

Štvrták, ktorý bol len pred chvíľou so mnou hore v knižnici, na mňa pobavené pozerá.

„Super auto,“ precedí pomedzi zuby a kráča preč.

Ignorant. Čo si o sebe myslí?

„Magor,“ zašomrem a sadnem späť do auta. Pomaly vychádzam z parkoviska a nenápadne ho sledujem. Premieriavam si ho od hlavy až po päty. Vyšportovanú postavu ukrýva pod hrubou mikinou. Vonku začína jemne poprchať a on si dáva na hlavu kapucňu. Kráča k zastávke MHD. Premýšľam, že mu ako ospravedlnenie ponúknem odvoz domov. Veď som ho takmer prešla a ešte mu aj vynadala.

Ozýva sa vo mne stará Mima, tá pravá.

Priblížim sa k nemu čo najbližšie a zatrúbim. Zastaví a váhavo sa otočí. Stiahnem okienko a zakričím naňho.

„Nechceš odviezť domov?“ navrhnem mu a sledujem jeho tvár. Nevidím ju dobre, pretože kapucňa na jeho hlave mu hádže na ňu tiene.

„Prepáč mi môj vreskot,“ dodám ospravedlňujúco.

Pristúpi k autu o krok bližšie, zohne sa a opýta sa ma: „Bola si už v Petržalke?“

Myknem plecom.

„Mám GPS. Nestratím sa.“

Prikývne, obíde auto a nasadne.

„Prijímam tvoj odvoz, ale len preto, lebo začína pršať a máš super auto. Len aby si vedela,“ povie a zapne si pás.

Usmejem sa.

„Auto mi nepatrí. Jeho majiteľkou je moja babka, dnes mi ho však požičala.“

„Moderná babka,“ skonštatuje a rukou pohladí kožené sedadlo a palubovku. Do GPS mi zadá svoju adresu a zvyšok cesty sa vezieme mlčky. Zastavím pred jedným z panelákov uprostred betónovej džungle. Neveriacky sa obzerám po množstve odpadkov, ktoré sú pohodené navôkol a vidno ich aj napriek tme.

„Ďakujem! A nemusíš sa báť, žiadnemu z tvojich priateľov nepoviem o tvojej dobročinnosti.“

„To nebola dobročinnosť. Chcela som ti vynahradiť len to, že som z teba takmer urobila mastný flák,“ posledné slová výrazne artikulujem a dvíham obočie.

„Hm, tak fajn. Čau!“ zabuchne dvere a kráča ku vchodu. Vystrčím hlavu z okna a kričím naňho, už asi stýkrát za večer.

„Počkaj! Ako sa vlastne voláš?“

„Tobias,“ otočí sa a stratí v tme.

3.

Doma je stále mŕtvo. Rodičia ešte neprišli a babča spí. Ani si nevšimla, že nie som doma. Odkaz stále leží na stole. Pokrčím ho, zahodím a kľúče od BMW vrátim do Milinej kabelky. Vybehnem na poschodie, vletím do svojej izby a zvalím sa na posteľ. Normálne ma ten Tobias podráždil. Správal sa ku mne ako k odpadu.

Nemalo by to byť naopak? Tá jeho ľahkosť... Ako sa s tým, že je v našej škole úplne ignorovaný a neznášaný, dokáže tak dobre vyrovnáť? Čakala som, že bude z neho utiahnutý chalan bez názoru, sebavedomia, so sklopenými ušami. Tak o ňom vždy vravieva Filip. Začínam však mať pocit, že to tvrdí iba preto, že taký nie je.

Žeby mal z neho strach? Veľký futbalista a miláčik školy?

Škrie ma to, zaryl sa mi do mozgu a niečo ma núti o ňom premýšľať. Tobias, hm, ešte aj meno má suprové. Búcham si Annu Kareninu o hlavu.

„Prestaň, ty ťapa, je to len úbožiak,“ presviedčam samu seba. Teda moje druhé ja, princeznovské.

Vyzlečiem sa a vlezím pod sprchu. Spievam si so Shakirou jej starý hit *Whenever, Wherever* a tancujem. Prúd vody mi strekne do krku a ja sa rozkašlem. *Nevadí*. Ešteže mám v kúte protišmykovú podložku (nevystriem sa počas svojich tanečných kúpeľňových koncertov) a v kúpeľni reproduktory. Vymoženosti deciek zazobaných rodičov. Zľahka sa utriem, oblečiem si župan a vlasy zabalím do uteráka à la turban. Prechádzam sa po izbe a čakám, kým sa naštartuje notebook. Hodím na seba pyžamko s ovečkami (milujem ovečky) a zapnem Facebook. Okamžite sa mi rozsvieti chat s Paulou.

Paula: Konečne si tu, mrochta. Patrik sa chytil. Máme sa zajtra stretnúť:D :D :D

Premýšľam, kto je Patrik. Po chvíli mi zapne.

Mima: Ty si neskutočná:D

Paula: Ďakujem:D Uprednostňujem však pomenovanie neodolateľná:D

Mima: Máš pravdu:D Jednoducho ti žiadny chlap neodolá:D Mladý, starý, slobodný, zadaný, si jednoducho mašina:D

Paula: Ďakujem kráááásne:D Tuším budem namyslená:D

Mima: Akoby si ešte nebola:D Pfff!

Paula: Dobre, priznávam:D Zabijem sa, keď som dobrá?

Mima: Bože, len to nieeee, čo by potom chlapi bez teba robili?:D

Paula: Pravda:D

HLAVOU MI STÁLE VÍRI TOBIAS. Rozmýšľam, či sa o ňom zmieniť pred Paulou.

Paula: Čo neodpisuješ, cica?

Mima: Sorry, česala som sa:)

Počujem, ako mi vyzvára mobil. Neviem, kde je. Chodím hore-dolu po izbe a prehadzujem všetky veci. Konečne mi napadne, kde som ho nechala, a vylovím ho z kabelky.

FILIP. Bože, už len ten mi chýbal ku šťastiu.

Zdvihnem telefón a pištím doň afektovaným hlasom nadšenej priateľky úžasného chalana.

„Prosím, zlatko!“ *Bleeeee!*

„Ahoj, pusinka! Čo robíš?“

„Pred chvíľou som vyšla zo sprchy. A ty?“

„Myslím na teba. Podnikneme zajtra po škole niečo? Čo keby sme išli na palacinky do Avionu?“

Odfukujem, prevraciam oči a nútene odpovedám.

„Iste, chrobáček, veľmi rada,“ rýchlo sa lúčim a ukončím

hovor. Nemám chuť rozprávať sa s ním. Nie teraz. Odkedy sa začala škola, je nejaký sladký. Predtým taký nebol. Nevie, či sa naozaj zamiloval, alebo prečo nastala uňho taká zmena. Sadnem si na posteľ a ďalej sa venujem Paule.

Paula: Dobré, moja, zajtra idem s Patrikom, drž palce:D

Mima: Samozrejme, drahá, ale nič sa neboj, ty ho dostaneš ľavou zadnou:D Ako každého:D

Paula je pekná, vysoká, štíhla blondínka. Typická barbie. Niet chlapa, ktorý by jej nepodľahol.

Paula: Však áno, čo si budeme klamať:D

Mima: Idem už spať, Paula, som unavená.

Rozlúčim sa s kamoškou a vypnem notebook. Unavená padnem do perín a moje posledné myšlienky pred spaním patria Tobiasovi.

Ráno ma budí úžasná vôňa. Hm, Mila robí palacinky. Ako veľmi cítiť jej prítomnosť v tomto dome. Hodím na seba župan a valím sa dolu schodmi.

„Dobré ráno!“

Pristúpim k babči a dám jej bozk na líce.

„Ahoj, moja! Ako si sa vyspala?“

„Super, konečne normálne raňajky. Vonía to až hore.“

Sadnem si za stôl a nalejem si čaj. Takmer mi zabehne. Okolo mňa prebehne mama v sukni a podprsenke.

„Ty si ešte doma? O siedmej?“

„Veď dobre, nemusíš mi to pripomínať aj ty,“ zavrčí na mňa podráždene a zavrie sa v kúpeľni. S Milou si vymeníme pohľady a začneme sa smiať. Položí pred mňa tanier s palacinkami a ja sa do nich s radosťou púšťam.

„Chýbala si mi. Už mi nechutili na raňajky rožky so syrčekom.“

„To ti verím,“ pritakáva a sadne si ku mne. Spolu sa najeme a potom ma hodí do školy. Vystupujem pred brlohom